בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום ד', י"ב באדר תשס"א (7 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **<u>י"ב באדר</u>** – "**יום טוריינוס**" – נזכר ב'מגילת תענית' כיום שנעשה בו קידוש השם גדול, אשר נפרע הקב"ה מצורר ישראל על-ידי שני אחים צדיקים: **לוליאנוס** ו**ספוס**.

<u>האירוע</u>: גופת בתו של טוריינוס, מושל רומי שהצר ליהודים מאד, נמצאה הרוגה בעיר לוד, ולא נודע מי הרגה. אמר טוריינוס, 'אין לי אויבים במקום הזה אלא היהודים בלבד', וגזר הריגה על כל היהודים שבלוד. אותם שני היהודים הקדושים, לוליאנוס וספוס, טענו (וידע הצורר שאין בטענתם אלא מסירות נפש בלבד) שהם הרגו את בתו, ותבעו ליהרג כדי להציל את כל היהודים. ואמנם, כך היה!

חז"ל קבעו יום זה להיות יום שמחה ולא להתענות בו, ולא לעשות בו הספד על נפטר.

על שני האחים הצדיקים אלה כותבת הגמרה: "הרוגי לוד, אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתם בגן עדן." [ספר התודעה]

***

כאמור, דיני פורים, כפי שנקבעו במגילה, הנם ארבעה:

א. מקרא מגילה, ב. סעודת פורים, ג. משלוח מנות איש לרעהו, ד. מתנות לאביונים.

א. חייב אדם **לקרות את המגילה** בלילה ולחזור ולשנותה ביום. הכל חייבים בקריאת המגילה – הן הגברים הן הנשים. מצוה מן המובחר לקרותה בציבור ובבית הכנסת. אפילו היו עמו הרבה אנשים, לא יקראנה בביתו אלא הולכים לבית הכנסת משום "ברוב עם הדרת המלך", ויש יותר פרסום הנס. **ב.** ימי הפורים נקבעו כ"**ימי משתה ושמחה**". בכך נצטווינו לערוך סעודה בימי פורים, ולא יוצאים ידי חובה בסעודה הנערכת בליל החג. במסגרת "משתה ושמחה" נדרשים אנו להרבות בשתיית יין, וידוע מאמר חז"ל האומר: "חייב אדם לביסומי בפוריא – עד דלא ידע בין <u>ארור המן</u> ל<u>ברוך מרדכי</u>".

ג. כדי להרבות אחווה, אהבה ורעות בישראל מצווים אנו לקיים **מצוות משלוח מנות** בפורים. עיקר המצוה – **משלוח אחד של שתי מנות** לפחות, המורכבות מדברי מאכל ומשקה דווקא. מצוה זו מתבצעת במהלך יום הפורים עצמו. **ד.** ב"**מתנות לאביונים**" יש לתת כמות כפולה מזו שנתנו ב"משלוח מנות", שכן "מתנות" – לשון רבים; ו"לאביונים" – לשון רבים גם הוא. לכן, **יש להעניק לפחות שתי מתנות לשני אביונים**. במצוה זו אין הקפדה על נתינת דברי מזון דווקא, ואפשר – ואולי אף רצוי – לתת תרומות כסף לנזקקים לממון. כבר החל בתקופת התלמוד נערכו בתפוצות ישראל מגביות מיוחדות, שנועדו להעניק לשכבות הנצרכות בעם את צורכי הפורים שלהם. [יהדות-הלכה למעשה]

***

מנהג הקרניבל נולד ברומי, צמח באיטליה ומשם המשיך לשאר מדינות אירופה.בתל-אביב החליטו "לגייר" את הקרנבל, ובשנת 1912 עשו בה את העדלידע הראשונה. תהלוכה של אנשים מחופשים צעדו בפורים ברחובות העיר, שרו ונגנו. את העדלידע הראשונה יזם לפועל אברהם אלמדע, מורה צעיר לציור ולמלאכה בגימנסיה. ראש מועצת תל-אביב, מאיר דיזנגוף, התרגש כל-כך מהתהלוכה ומשמחת הציבור שהחליט לארגן תהלוכה כזאת גם בשנה שאחריה, והכל על חשבון מועצת העיר. כמה שנים השתמשו בתל-אביב בשם קרנבל, אבל בשנת 1932 פנתה העירייה לציבור בבקשה שימצא שם עברי למילה קרנבל. בוועדת השמות התקבלו 220 הצעות מבוססות על מקורות עבריים הקשורים לפורים או לשמחה. השם שנבחר היה עדלידע, והוא

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 - 08 (מרדכי)

בס"ד

"הדף היומי לתולדותנו"

יום **ד'**, **י"ב** ב**אדר** תשס"א (**7** במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מבוסס על הפסוק הנזכר לעיל - "חייב אדם לביסומי בפוריא – עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי".

[http://galim.org.il/purim]

יום נעים (עם תפילה לפדיון שבויי ישראל...)

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 6432843 - 08 (מרדכי)